

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jana Dvořáka a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: C., a. s.**, se sídlem Moravské nám. 4, Brno, zastoupen Mgr. Lucií Šmidákovou, advokátkou, se sídlem Moravské nám. 4, Brno, proti **žalovaným: 1) Město Znojmo**, se sídlem Městského úřadu Znojmo, Obroková 10/12, Znojmo, **2) Rada Města Znojma**, se sídlem Obroková 10/12, Znojmo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 130/2005 - 59 ze dne 7. 2. 2006,

takto:

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 25. 8. 2005 u Krajského soudu v Brně žalobu, kterou označil jako žalobu proti „Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád, vydané Radou Města Znojma usnesením č. 96/2005 bod č. 3117 ze dne 27. 6. 2005“. V ní uvedl, že zmíněné nařízení zcela bezdůvodně omezuje jeho vlastnické právo, když ve své příloze označené jako „Místa pro nabídku a prodej zboží, poskytování služeb, kapacita“ v bodě b) „tržiště“ stanoví, že u obchodního domu firmy žalobce je možné tržiště provozovat pouze vedle vstupu do objektu, přičemž počet prodejních míst je omezen na pouhé tři o velikosti prodejního místa 18 m². Tím bylo žalobci zabráněno vykonávat řádně jeho vlastnické právo, když mu byla omezena možnost pronajímat prostory, které vlastní. Navíc je vydané nařízení silně diskriminující, neboť zvýhodňuje vlastnictví Města Znojma nad vlastnictvím žalobce. Navíc se jedná o „nekalosoutěžní jednání“, které diskriminuje žalobce na úkor Města Znojma. Dále poukázal na zmatečnost nařízení, když z něj nelze dovodit v jaké působnosti bylo vydáno, přičemž z něj není zřejmé, v jakém postavení Rada Města rozhodovala, tj. zda působila v rámci samostatné působnosti, kdy zde vykonávala usnesení Zastupitelstva Města Znojma, nebo v rámci přenesené působnosti plnila úkoly státní správy svěřené jí zákonem na konkrétním úseku. Poukázal na rozpor nařízení s právním řádem, které v článku 8 zrušilo obecně závazné vyhlášky Města Znojma v něm blíže uvedené, přičemž nařízení rady jako předpis nižší právní síly nemůže zrušit obecně závaznou vyhlášku jako předpis vyšší právní síly. Dále namítl, že napadené nařízení jednoznačně obchází zákon, neboť odnímá žalobci Listinou základních práv a svobod zaručené právo na soudní ochranu (článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a rovněž dochází k porušování

jeho práva na podnikání zakotveném v článku 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vydáním Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád, došlo ke zkrácení práv žalobce, a to zejména práva vlastnického, práva na podnikání, práva na soudní ochranu, a též došlo i k porušení základních principů našeho právního řádu. V petitu žaloby se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud žalovaným zakázal pokračovat v porušování práv žalobce, a to „práva vlastnického, práva na podnikání a práva na soudní ochranu, k jejichž porušení došlo vydáním Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád, vydané Radou Města Znojma usnesením č. 96/2005 bod č. 31/17 ze dne 27. 6. 2005“, a dále, aby soud oběma žalovaným přikázal obnovit stav před vydáním tohoto nařízení. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2005, č. j. 31 Ca 130/2005 - 20, byl žalobce podle ustanovení § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), vyzván k doplnění a upřesnění žaloby. V podání ze dne 10. 10. 2005, reagujícím na toto usnesení, žalobce uvedl, že se jedná o žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s. směřující proti nezákonnému zásahu správního orgánu, a to proti Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád, vydaném Radou Města Znojma usnesením č. 96/2005 bod č. 3117 ze dne 27. 6. 2005. V tomto doplňujícím a upřesňujícím podání vedle již zmíněných tvrzení obsažených v žalobě uvedl, že uvedené nařízení není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., avšak je obecně závazným právním aktem, který byl vydán v rámci buď přenesené či samostatné působnosti obce. Proto žalobce nemohl podat žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., ale podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7. 2. 2006, č. j. 31 Ca 130/2005 - 59, ve výroku I. žalobu odmítl a ve výroku II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, přičemž ve výroku III. rozhodl i o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 1000 Kč žalobci. Krajský soud v odůvodnění tohoto usnesení předně konstatoval, že se žalobce v dané věci podanou žalobou domáhá soudní ochrany v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s. (§ 82 a násl. s. ř. s.). Dále uvedl, že žalobce v dané věci „žalobou napadá podzákoný právní předpis a nezákonný zásah spatřuje v jeho existenci a aplikaci. Již z tohoto je patrné, že se nejedná o zásah namířený přímo proti žalobci (viz. dikce „byl zaměřen přímo proti němu“). V řízení vedeném podle § 82 a násl. s. ř. s. nelze rušit normativní právní akty“. Vydání podzákoného právního předpisu, za který je nutné považovat i tržní řád vydaný obcí v rámci přenesené působnosti, není možné považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. V další části odůvodnění usnesení krajský soud citoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a dospěl k závěru, že „vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem proto soudu nezbylo než žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout“.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že kasační stížnost podal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tuto nezákonnost spatřoval stěžovatel v následujících skutečnostech. Předně uvedl, že se nedopustil žádného jednání či opomenutí, které by zakládalo právo soudu odmítnout jeho žalobu ze dne 25. 8. 2005 ve smyslu soudem citovaného ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., když tuto doplnil a opravil na základě výzvy soudu svým podáním ze dne 10. 10. 2005. V tomto doplněném podání výslovně uvedl, že se jedná o žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s., tj. žalobu podanou v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, přičemž toto řízení je upraveno v ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. Za nezákonný zásah žalobce považoval v tomto doplnění žaloby zmíněné Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád. Přes tuto skutečnost krajský soud žalobu odmítl a navíc vyslovil v odůvodnění usnesení názor, že podle § 82 a násl. s. ř. s. nelze rušit normativní právní akty, přičemž žalobce

však nepožadoval zrušení uvedeného nařízení, ale žádal pouze to, aby soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 87 s. ř. s., tj. aby zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázat tomuto orgánu, aby obnovil stav před zásahem. Obdobně jako v žalobě dále uvedl, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., proti němuž se domáhal a domáhá ochrany, je Nařízení Města Znojma č. 6/2005, tržní řád, vydané Radou Města Znojma shora uvedeným usnesením. Dále zopakoval námitky směřující proti uvedenému nařízení a uvedl, že „vzhledem k tomu, že napadené nařízení není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., přichází v úvahu proti němu obrana pouze prostřednictvím ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., které chrání každého před nezákonným zásahem správních orgánů, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo“. Odmítnutím žaloby došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Dne 12. 7. 2007 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání zástupce stěžovatele ze dne 12. 7. 2007, jímž stěžovatel vzal v plném rozsahu výslovně zpět kasační stížnost, kterou podal proti rozsudku v záhlaví uvedeného krajského soudu a současně požádal o vrácení soudního poplatku.

Protože tímto podáním došlo k účinnému zpětvzetí kasační stížnosti, postupoval Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. a řízení o kasační stížnosti usnesením zastavil.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Jelikož nebyly shledány zákonné podmínky pro uplatnění náhradové povinnosti podle ustanovení § 60 odst. 3 poslední věty s. ř. s., rozhodl Nejvyšší správní soud způsobem uvedeným ve výroku o náhradě nákladů řízení.

O vrácení poplatku je příslušný rozhodnout krajský soud (§ 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb.)

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

